

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/250/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4411205916
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4411205916.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobcu: EURO TRADE CO.LTD, so sídlom Britské Panenské ostrovy, Tortola, P. O. BOX 659, Road Town, zastúpený Advokátska kancelária Betáková Krkošková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Červeňova 14, IČO: 51 309 017, proti žalovanému: stylus s. r. o., so sídlom Brno-Bohunice, Uzbeká 565/28, Česká republika, IČ: 27 748 308, zastúpený JUDr. Vladimír Lamačka ml., advokát, so sídlom Nové Zámky, Hlavné nám. 7, IČO: 37 961 560, o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu a odklad jeho vykonateľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. septembra 2019 č. k. 4C/9/2017-398 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 40 ods. 1, 2, § 41 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení jeho neskorších noviel. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 29. 03. 2011 domáhal zrušenia rozsudku rozhodcovského súdu PARNOSE zriadený spoločnosťou OS - EM s. r. o., so sídlom Bratislava, Špitálska 61, sp. zn. 103/2010 zo dňa 29. 11. 2010 rozhodcom Mgr. Milošom Ággom a odkladu jeho vykonateľnosti. Žalobu odôvodnil tým, že nemal vedomosť o vydaní predmetného rozsudku, lebo mu tento rozsudok rozhodcovského súdu nebol doručený, resp. bol doručený inej osobe, ktorá nemala oprávnenie vystupovať a konať za spoločnosť. Žalobca na pojednávaní predložil apostilu notára Nichola Marsha Dunkley z 29. 06. 2010, v zmysle ktorej je jediným členom predstavenstva spoločnosti E. X. od 13. 09. 2005. Čo sa týka lehoty na podanie žaloby, túto namietal žalobca podľa § 41 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. s tým, že mu nikdy nebol doručený žiadny rozsudok, ani žiadna korešpondencia zo strany rozhodcovského súdu. Spoločnosť získala rozsudok až v marci 2011, keď sa začala exekúcia voči spoločnosti na základe predmetného rozsudku. Žalobca neodkladne po tom, čo sa dozvedel o existencii rozhodcovského rozsudku, podal žalobu o jeho zrušenie. Naliehavý právny záujem odôvodňoval tým, že na základe predmetného rozhodcovského rozsudku sa vedie exekučné konanie pod sp. zn. 54exe 4752/10 na Obvodnom súde pro Prahu. Žalobca uviedol, že neexistuje žiadny rozsudok, kde je uvedené, že I. E. je zástupcom žalobcu. Právny zástupca žalobcu namietal hlavne to, že osoba, ktorá uzavrela dohodu o urovaní, nebola oprávnená konať za spoločnosť, podľa certifikátu vydaného notárom 28. 05. 2010 za spoločnosť bol oprávnený konať E. X. a to spätne od 13. 09. 2005. V konaní mal súd prvej inštancie za nesporné, že rozsudok rozhodcovského súdu bol I. E. doručený dňa 07. 12. 2010, ktorý prevzal rozsudok osobne, čo potvrdil svojim podpisom na rozsudku,

čo je zrejmé z pripojeného rozhodcovského spisu rozhodcu Mgr. Miloša Ágga, a to na strane 32 spisu sa nachádza prvopis rozsudku a na jeho prvom liste je podpis I. E. zo 07. 12. 2010. V rozhodcovskom konaní na základe apostily predloženej žalobcom a vydanej Charlesom Kerinsom, verejným notárom na Britských Panenských ostrovoch, bol oprávnený zastupovať žalobcu od 20. 09. 2004 I. E.. Podkladom na vydanie rozhodcovského rozsudku bola Dohoda o narovnaní uzavretá medzi EURO TRADE Co. LTD a žalovaným dňa 04. 02. 2010, v ktorej žalobca uznal svoju pohľadávku vo výške 3.222.800,- Kč, pričom bola priložená aj listina, v ktorej EURO TRADE Co. LTD dňa 20. 12. 2004 uznal záväzok voči spoločnosti SEDIMONT s. r. o., ako aj doklad, a to zmluva o postúpení pohľadávky z firmy SEDIMONT s. r. o. na žalovaného. V čase uznania záväzku, t. j. k 20. 12. 2004, bol oprávnený zastupovať spoločnosť EURO TRADE Co. LTD I. E., a to podľa apostily predloženej v rozhodcovskom konaní vydanej notárom Charles Kerins zo dňa 03. 06. 2005, ktorou notár osvedčil, že od 20. 09. 2004 bol oprávnenou osobou zastupovať žalobcu I. E. ako predseda predstavenstva. Táto pohľadávka žalobcu vznikla z titulu neuhradenej kúpnej ceny za prevod obchodného podielu vo výške 5,02% v spoločnosti OFFER, s. r. o., ktorá vznikla na základe zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 08. 03. 2004. Tieto doklady boli predložené rozhodcovskému súdu a sú založené v spise rozhodcovského súdu. V rozhodcovskom konaní bol dňa 29. 11. 2010 vydaný rozsudok, v ktorom bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 1.611.400 Kč (65.932,90 eura) a nahradiť mu trovy konania vo výške 1.655,15 eura, to všetko v lehote 3 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku. Z rozhodcovského spisu sp. zn. 103/2010 Parnose - rozhodcovského súdu je zrejmé, že rozsudok v rozhodcovskom konaní za žalobcu stylus s. r. o. prevzal jeho zástupca dňa 07. 12. 2010 a za žalovaného v rozhodcovskom konaní - EURO TRADE Co. LTD rozsudok prevzal dňa 07. 12. 2010 I. E.. Žalobca podal žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku dňa 29. 03. 2011, pričom namietal, že lehotu na zrušenie rozhodcovského rozsudku zmeškal z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu bol doručený neoprávnenej osobe, teda osobe, ktorá nebola oprávnená konať za žalobcu a o existencii rozhodcovského rozsudku sa E. X. dozvedel až po nahliadnutí do exekučného spisu Obvodného soudu pro Prahu 10 sp. zn. 54 EXE 4752/2010, a to dňa 23. 02. 2011, v ktorom bolo vydané uznesenie dňa 28. 01. 2011 o nariadení exekúcie. Súd z predložených dôkazov žalobcom zistil, že na žalobcu bol vydaný exekučný príkaz v spomínanom exekučnom konaní dňa 10. 02. 2011, proti ktorému podal žalobca odvolanie dňa 25. 02. 2011, ktoré bolo doručené Obvodnímu soudu pro Prahu 10 dňa 28. 02. 2011. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že Krajský súd v Nitre vo svojom uznesení z 31. 10. 2016 (č. k. 9Co/120/2016-303) ustálil, že E. X. je v tomto konaní osobou oprávnenou zastupovať žalobcu na základe apostily a certifikátu o stave spoločnosti a vlastníctve, z ktorých vyplýva, že jediným členom predstavenstva žalobcu je E. X.. Ohľadne apostily a takzvaných apostilných orgánov, v oznámení č. 129/2006 Z. z. bol uverejnený zoznam apostilných orgánov, ktorých zoznam sa už neuverejňuje v Zbierke zákonov SR, ale na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR ako národného orgánu pre styk s Haagskou konferenciou medzinárodného práva súkromného. Orgány zmluvných strán určené na vydávanie osvedčenia („Apostille“) podľa článku 6 dohovoru sú uvedené v zozname spôsobom, v akom ich depozitárovi dohovoru oznámili jednotlivé zmluvné strany. V prípade Britských Panenských ostrovov, ktoré sú zámorským územím Veľkej Británie, je takýmto orgánom Government House (v minulosti Governor), Road Town Tortola. Jedná sa o vládu tejto britskej kolónie, ktorá je spravovaná guvernérom ako administrátorom zastupujúcim britskú vládu na ostrovoch. Krajina je známa offshorovými spoločnosťami, ktoré využívajú výhody tzv. daňového raja (informácie zo stránky sk.wikipedia.org). Na základe týchto informácií bolo zistené, že obaja notári, tak Charles Kerins ako aj Nichola Marsha Dunkley, sú zapísaní ako verejní notári, ktorí sú oprávnení vydávať tzv. apostily o spoločnosti, ktorá bola založená na Britských Panenských ostrovoch, kde však neexistuje verejný obchodný register, teda takáto listina môže osvedčiť stav spoločnosti, ako aj údaje o spoločnosti relevantné pre informáciu o predmetnej spoločnosti. V tomto danom prípade bola rozhodcovskému súdu predložená apostila vydaná 03. 06. 2005 verejným notárom Charlesom Kerinsom, ktorý osvedčil, že žalobca založený 13. 01. 1998 je v dobrom ekonomickom stave, existuje podľa práva Britských Panenských ostrovov a za spoločnosť je oprávnený vystupovať I. E., počnúc od 20. 09. 2004. Rozhodcovský súd, vychádzajúc z tejto predloženej apostily nemal dôvod pochybovať, že I. E. môže zastupovať predmetnú spoločnosť. Následne však E. X. predložil už v konaní tunajšieho súdu, pôvodná sp. zn. 4C/84/2011, apostilu notára Nichola Marsha Dunkley zo dňa 04. 01. 2011, ktorou notár potvrdil, že spoločnosť je v dobrom stave a E. X. je jediným členom predstavenstva spoločnosti, ako aj jediným akcionárom. Ešte predtým 28. 06. 2010 potvrdil ten istý notár spätne, že E. X. je od 13. 09. 2005 jediným akcionárom spoločnosti. Je nepochybné, že v čase podania žaloby podľa názoru druhoinštančného súdu bol oprávnený zastupovať žalobcu E. X., ale ako je zrejmé z predchádzajúcich konaní, tak pred súdmi v Českej republike, ako aj pred rozhodcovským súdom, otázka, kto bol oprávnenou osobou zastupovať žalobcu, nebola vyriešená do roku 2010, keď bola vydaná apostila, ktorá

potvrdovala, že touto osobou je E. X.. Túto skutočnosť potvrdil menovaný osobne na pojednávaní dňa 14. 06. 2012. Všeobecné sudy majú kontrolnú činnosť nad rozhodcovským konaním, podľa zákona o rozhodcovskom konaní sú oprávnené preskúmať, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom, nemajú však oprávnenie uložiť rozhodcovskému súdu povinnosť doručiť rozhodcovský rozsudok účastníkovi rozhodcovského konania. Zákon o rozhodcovskom konaní presne vymedzuje, v ktorých prípadoch a akým spôsobom do rozhodcovského konania môže všeobecný súd zasiahnuť, avšak tieto zásahy sú prípustné až po právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, do toho času rozhodcovský rozsudok nevyvoláva žiadne právne účinky. V prípade nedoručenia rozhodcovského rozsudku, tento nenadobudol ani právoplatnosť, ani vykonateľnosť, poskytuje ochranu exekučný súd v exekučnom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 371/2014-11. Súd ustálil, že v tomto prípade I. nebol oprávnený konať a vystupovať za žalobcu v čase vydania rozhodcovského rozsudku, teda nebol oprávnený ani k prevzatíu tohto rozsudku. Zo spisu rozhodcovského súdu vyplýva, že rozsudok za žalobcu prevzal I. E. dňa 07. 12. 2010, ale osobou oprávnenou zastupovať žalobcu a za žalobcu konať bol v tomto čase už E. X.. Menovaný v tomto konaní potvrdil, že nemal vedomosť o predmetnom rozhodcovskom rozsudku, tento mu nebol doručený, čo bolo nesporne preukázané aj obsahom rozhodcovského spisu. Keďže samotný rozhodcovský rozsudok za tejto situácie nebol doručený žalobcovi, t. j. oprávnenej osobe za žalobcu konať, možno konštatovať, že rozhodcovský rozsudok doposiaľ žalobcovi doručený nebol. Za týchto okolností rozhodcovský rozsudok nemohol nadobudnúť ani právoplatnosť a nemohol sa stať ani vykonateľným. Z predmetnej skutočnosti teda vyplýva, že podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku zo dňa 29. 03. 2011 bola podaná predčasne, pretože samotný zákon o rozhodcovskom konaní v § 41 uvádza, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku, ktorá lehota v tomto prípade nebola zo strany žalobcu dodržaná, pretože žalobcovi predmetný rozhodcovský rozsudok doposiaľ doručený nebol. Súd konštatoval, že z týchto dôvodov žalobcovi nezačala plynúť lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý záver ustálil aj odvolací súd vo svojom poslednom uznesení zo 07. 03. 2019, teda žalobca sa nemôže domáhať takého právneho nároku, ktorý mu ešte nevznikol. S poukazom na uvedené skutočnosti, súd dospel k tomu záveru, že žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je možné vyhovieť, preto žalobu v plnom rozsahu ako predčasne podanú zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v celom rozsahu súhlasí s konštatovaním prvoinštančného súdu o tom, že v konaní bolo preukázané, že v rozhodujúcom čase bol za žalobcu oprávnený konať výlučne E. X., a nie I. E., v dôsledku čoho rozhodcovský rozsudok nebol žalobcovi doposiaľ riadne doručený, čím ani nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Uvedenú skutočnosť totiž od počiatku konania tvrdil a snažil sa preukázať. S čím však nesúhlasí, je právne posúdenie dôsledku o predčasnosti podania žaloby, čo bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby. Súd v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP nesprávne právne posúdil predčasnosť podania žaloby z dôvodu, že neprihliadal na osobitné okolnosti daného prípadu. Rovnako nesúhlasí ani s výrokom prvoinštančného súdu o trovách konania, nakoľko dôvodom zamietnutia žaloby bolo preukázanie nesprávneho doručovania rozhodcovského rozsudku, čo od počiatku tvrdil. Súd teda v celom rozsahu uznal jeho právnu argumentáciu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nesprávne priznal úspech v spore druhej strane v celom rozsahu. Je síce pravdou, ako tvrdí prvoinštančný súd a zhodne s ním aj Krajský súd v Nitre, že rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť a tým ani vykonateľnosť, nakoľko ho rozhodcovský súd doposiaľ nedoručil osobe oprávnenej za žalobcu konať, tzn. p. E. X., avšak až doposiaľ sa na rozhodcovský rozsudok hľadelo a stále hľadá ako na právoplatný a vykonateľný, a to so všetkými následkami s tým spojenými. Rozhodcovský rozsudok je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Na podklade takéhoto rozhodcovského rozsudku žalovaný inicioval v Českej republike voči žalobcovi exekučné konanie, ktoré bolo riadne začaté, pričom príslušné exekučné sudy vydali aj exekučné príkazy. Konaním I. E. boli vážnym spôsobom poškodené práva žalobcu. V tom čase skutočný štatutárny zástupca žalobcu nemal o dohode o urovnaní vedomosť a ani o rozhodcovskom konaní a vydaní rozhodcovského rozsudku. Naproti tomu, I. E., neoprávnene vystupujúci ako štatutárny zástupca žalobcu, tým, že úmyselne pred rozhodcovským súdom nehájil záujmy žalobcu, spôsobil tak vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý

žalovaný použil na začatie exekučného konania na majetok žalobcu ako povinného. Je toho názoru, že prvoinštančný súd mal pri svojom rozhodovaní prihliadať na uvedené okolnosti tohto prípadu, pretože rozhodcovský rozsudok síce formálne nenadobudol právoplatnosť, avšak v skutočnosti sa s ním nakladá ako s právoplatným, pričom dochádza k závažnému zásahu do práv žalobcu, ktoré si vyžadujú ochranu, pričom túto ochranu príslušné exekučné súdy neposkytli. Konaním prvoinštančného súdu, ktorý pristúpil k interpretácii zákona prísne formalisticky, pretože neprihliadal na osobitné okolnosti tohto prípadu, neposkytol žalobcovi dostatočnú ochranu a dopustil sa porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Prvoinštančný súd právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Je toho názoru, že prvoinštančný súd mal rozhodnúť vo veci samej a žalobe vyhovieť pre naplnenie dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c), e) a g) ZoRK. Žalobcovi bolo odňaté právo konať pred rozhodcovským súdom a využiť všetky zákonné prostriedky na svoju obranu. Navrhol, aby odvolací súd v súlade s § 388 CSP napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a rozhodcovský rozsudok v celom rozsahu zruší a súčasne zaviazuje žalovaného na náhradu trov žalobcu v rozsahu 100%.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

9. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Žalobou doručenou na súd prvej inštancie dňa 29. 03. 2011 sa žalobca voči žalovanému domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku PARNOSE rozhodcovského súdu so sídlom Žerotínova bašta 17, Nové Zámky, zo dňa 29. 11. 2010 č. k. 103/2010, ktorý vydal Mgr. Miloš Ágg, rozhodca stáleho rozhodcovského súdu. Súčasne žiadal, aby súd svojím rozhodnutím odložil vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku. Z odôvodnenia podanej žaloby vyplýva, že dňa 29. 11. 2010 vydal rozhodcovský súd rozhodcovský rozsudok č. k. 103/2010, na základe ktorého je žalobca (v rozhodcovskom konaní žalovaný) povinný zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) sumu 1.611.400,-Kč (65.932,90 eura) a trovy konania vo výške 1.655,15 eura, do troch dní od doručenia rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14. 12. 2010 a vykonateľnosť dňa 17. 12. 2010. Rozhodcovský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z dohody o narovnaní, ktorá bola uzavretá medzi stranami sporu dňa 04. 02. 2010. Túto dohodu za žalobcu uzavrel C.. I. E., čo je osoba, ktorá k dátumu

podpisu zmluvy, resp. už od roku 2005 nebola oprávnená za žalobcu konať. Z uvedeného dôvodu je rozhodcovská doložka, rovnako ako hlavná zmluva (dohoda) neplatná. Pokiaľ by za žalobcu konala osoba, ktorá by bola k tomu skutočne oprávnená, žalobca by nikdy neprejavil vôľu, aby vo veci rozhodol jediný rozhodca, keď navyše spôsob určenia rozhodcu nezodpovedá zákonu o rozhodcovskom konaní. Navyiac, vôľa žalobcu, pokiaľ by za neho konala osoba k tomu oprávnená, by nikdy nesmerovala k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy so žalovaným. Z postupu, keď za žalobcu v pozícii dlžníka konal C. I. E., čo je osoba, ktorá od roku 2005 nebola oprávnená za žalobcu konať, jednoznačne vyplýva, že žalobcovi nebola poskytnutá možnosť vec pred rozhodcom prejednať. Je tak presvedčený, že v danom prípade bol rozsudok rozhodcovského súdu vydaný na základe neplatného právneho úkonu, resp. na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorou je v danom prípade dohoda o narovnaní zo dňa 04. 02. 2010, vrátane rozhodcovskej doložky, ktorú dohoda obsahovala. Navyše bola žalobcovi odopretá možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 30 dní odo dňa jeho doručenia, pretože žalobca sa o existencii rozsudku dozvedel až v rámci nahliadnutia do spisu vedeného exekútorským úradom, a to dňa 23. 02. 2011, v rámci čoho sa dozvedel skutočnosť o nariadení exekúcie na základe sporného rozhodcovského rozsudku.

12. Preskúmajúc podané odvolanie žalobcu z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že toto odvolanie nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť. Odvolací súd už vo svojom skoršom rozhodnutí (sp. zn. 9Co/50/2018) konštatoval, že sporný rozhodcovský rozsudok nebol doručený žalobcovi, ako i to, že v prípade nedoručenia rozhodcovského rozsudku spôsobujúceho, že tento rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, poskytuje ochranu exekučný súd v exekučnom konaní, pretože nedostatok vykonateľnosti exekučného titulu vedie k zastaveniu exekúcie. Pre konštatovanie týchto právnych záverov odvolací súd vychádzal z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 371/2014-11, a na týchto záveroch odvolací súd ani aktuálne nemá dôvod nič meniť.

13. Právnym dôsledkom nedoručenia rozhodcovského rozsudku, a tak nenadobudnutia jeho právoplatnosti a vykonateľnosti v kontexte podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, je potom to, že takáto žaloba nie je účinným prostriedkom právnej ochrany žalobcu, ktorú v danom prípade môže žalobca docieľiť v rámci prebiehajúceho exekučného konania, a to práve v dôsledku absencie vykonateľného exekučného titulu (tak, ako už odvolací súd uviedol vyššie). Potom nemožno na žalobu žalobcu nahliadať tak, že bola podaná predčasne, tak ako uzavrel súd prvej inštancie (čo žalobca namietal), keďže kontrola rozhodcovského konania zo strany všeobecných súdov je limitovaná zákonom o rozhodcovskom konaní a je prípustná až po právoplatnosti rozhodcovského rozsudku a v takto vytvorenom systéme právneho poriadku niet miesta pre domáhanie sa iných zásahov všeobecných súdov do priebehu rozhodcovského konania. Potom možno ustáliť to, že v danom prípade žaloba žalobcu o zrušenie rozhodcovského rozsudku nepredstavuje účinný prostriedok právnej ochrany žalobcu. I keď súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne konštatoval predčasnosť podania žaloby, nič to nemení na správnom závere súdu prvej inštancie o jej zamietnutí, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, i keď čiastočne z iných právnych dôvodov. Súd prvej inštancie pritom správne vychádzal z toho, že predmetný rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť z dôvodu jeho nedoručenia žalobcovi, ako i z toho, že žalobca sa ním uplatneného nároku domáhať touto žalobou nemôže. Skutočnosť, že v kontexte obdobných prejednávanych okolností (rozhodcovský rozsudok nebol riadne doručený, a tak nepredstavuje spôsobilý exekučný titul) je ochrana žalobcu možná práve v rámci prebiehajúceho exekučného konania, vyplýva napr. i z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 166/2016 zo dňa 18. 02. 2016. Na uvedenom nič nemení ani to, že rozhodcovský rozsudok je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, keď z právneho hľadiska ide v prípade doložky vykonateľnosti (oznamujúcej to, že rozhodnutie možno vykonať) o verejnú listinu podľa § 205 CSP, proti ktorej zákon pripúšťa dôkaz opaku. Zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku potom nevyplýva, že by bol exekučný súd doložkou vykonateľnosti bezvýhradne viazaný. Povinný môže proti potvrdeniu vykonateľnosti dokazovať opak a exekučný súd je povinný vykonať dokazovanie o tejto otázke. Zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku nevyplýva, že by právomoc exekučného súdu bola akoby imanentne obmedzená akýmiisi neviditeľnými alebo nepísanými princípmi. Taký výklad by neprípustne zužoval právomoc exekučného súdu a obmedzoval prístup povinného k súdnej ochrane podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bez riadnej opory v zákone. Podstatné je, že exekučný súd sa nemôže odoprieť zaoberať sa argumentmi a dôkazmi povinného v tomto smere s odôvodnením, že potvrdenie o vykonateľnosti je pre exekučný súd bezvýhradne záväzná. Z § 205 CSP totiž vyplýva, že nie je (nález Ústavného súdu SR zo 7. augusta 2018, sp. zn. II. ÚS 755/2017-89). Teda, ani argumentácia

žalobcu, že rozhodcovský rozsudok je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, nie je v ohľade vyššie uvedeného opodstatnená. Navyše, je zrejmé, že exekučné konanie prebiehajúce v Českej republike, je uznesením Obvodného súdu pre Prahu 10 č. k. 54EXE 4752/2010-97 odložené do doby skončenia tohto konania a žalobcovi tak v ďalšom jeho priebehu nebude nič brániť tomu, aby dosiahol ochranu jeho poškodených práv práve v tomto konaní.

14. Rovnako nie je namieste ani tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie pristúpil k interpretácii zákona prísne formalisticky, pretože neprihliadal na osobitné okolnosti tohto prípadu, a tak mu neposkytol dostatočnú ochranu a dopustil sa porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na to, že ním prezentované právne závery (už v jeho skoršom rozhodnutí), ktoré do svojho rozhodnutia pojal správne i súd prvej inštancie, vychádzajú práve z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR ako súdneho orgánu zabezpečujúceho ochranu ústavnosti SR, v ktorom ohľade námietka o porušení ústavných práv žalobcu nie je opodstatnená. Rovnako súd k prejedaniu veci nepristúpil prísne formalisticky, ale len v medziach ustanovených limitov zákona o rozhodcovskom konaní.

15. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, je potrebné ustáliť taký záver, že súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, keď žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Potvrdzujúci výrok rozhodnutia odvolacieho súdu zahŕňa i potvrdenie výroku súdu prvej inštancie o trovách konania, ktoré súd prvej inštancie správne priznal žalovanému v rozsahu 100%, ako úspešnej strane tohto konania. Tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie nemal takýmto spôsobom postupovať a rozhodnúť, pretože sa stotožnil s ním tvrdanou právnou argumentáciou, nie je správne. Zásada úspechu v spore sa premieťa v ustanovení § 255 CSP ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Je pritom nesporné, že žalobca procesný úspech v spore nedosiahol, pretože jeho žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, a vychádzajúc tak zo zásady úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), v zmysle ktorej platí, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli, súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol správne.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo nesporné, že žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).